

шето отечество разполага съ стотини малки и голѣми фондове съ научна и образователна цѣль; отъ тия фондове се възпитаватъ ежегодно стотини български младежи, ще се строи и издържа университета, подържатъ се училища, читалища, болници и пр. и пр.

Цѣльта на тая книга е да прѣдстави — въ една популярна и достъпна форма — образитѣ на българскитѣ дарители по народната просвѣта, които въ послѣднитѣ минути на своя животъ, сж имали въ съзнанието си възвишената идея — общото благо на България, като ѝ сж жертвували своитѣ имуществва. На тия достойни люде трѣбва да се отдаде нуждната данъ, нуждната почестъ и признателностъ; тѣхнитѣ имена трѣбва да се запишатъ въ редоветѣ на творцитѣ и спомощниците на българската култура, на българския напредѣкъ.

При написването на тия биографични бѣлѣжки, ние се ползувахме главно отъ биографинитѣ свѣдѣния, помѣстяни въ „Учил. Прѣгледъ“, „Златната книга“ отъ С. Велевъ, „Пер. списание“, „Бѣлг. Прѣгледъ“, сръбския „Поменик добротвора и утемелѣча“, „Г. Ив. Ц. Киличъ“ отъ Й. Титоровъ, „Юбилеенъ сборникъ“ на Свищ. търгов. гимназия, „Църк. вѣстникъ“, „Правосл. Проповѣдникъ“, „Слав. Календаръ“ и пр. и пр. или пъкъ отъ прѣки свѣдѣния за дарителитѣ. За мнозина свѣдѣнията сж доста оскѣдни, недостатъчни. . .

Ако сме могли достойно да изнесемъ образитѣ на нашитѣ дарители по народната просвѣта прѣдъ бѣлг. поколѣние, ние ще бждемъ благодарни, че изпълнихме единъ дългъ къмъ тѣхната непрѣходна и свѣтла паметъ.

1 януарий 1911 г.

Вел. Йордановъ.